

— Ето друга снѣжинка, като тѣнка прѣчица! Гледайте, какъ леко хврѣкна, като я духнахъ!

— Виджте, виджте, тази прилича на кръстче... Ето друга, прилича на медалче! . . .

— Ахъ, колко е весело, колко е весело! , . . крѣщѣха и се смѣха дѣцата.

Но на снѣжинкитѣ не бѣше весело. Тѣ се спущаха загрижени и избираха мѣсто, гдѣто да лежатъ и прѣкаратъ зимата. Ала тѣ не харесваха мѣсто на земята и искаха да се върнатъ на небето. . . Тамъ е тѣхното отечество, любимата имъ родина. Нѣкои се разкайваха и говориха:

— Погледнете на полето, то е цѣло побѣлѣло; много снѣжинки сѣ налѣгали една върху друга! . . . Богъ знае, какво ще стане съ тѣхъ! А горѣ, на небето, за насъ бѣше по-добрѣ. Ако искаме ще станемъ на капчица, или на снѣжинка. . . Отъ тамъ ще се любуваме на красивата земя, на нейнитѣ зелени ливади и гори, на нейнитѣ рѣки, хълмове и планини. . . . А сега? — само ще лежимъ, лежимъ, една върху друга. . .

— Не, не, по-добрѣ да отидемъ при веселитѣ момчета и момиченца, да ни се радватъ и да играятъ съ насъ! — казваха други снѣжинки.

— Да, но погледнете какъ ни измѣчватъ: тѣ ни духатъ, триятъ ни съ рѣцѣтѣ си, смачкватъ ни на топки. . . . Не хврѣчете при тѣхъ, тамъ ще измремъ всички! . . .

Но любопитнитѣ снѣжинки не слушаха тѣхнитѣ съвѣти. Тѣ всички хврѣкнаха къмъ улицата. . . . Падаха по дрешкитѣ на дѣцата, по тѣхнитѣ рѣчички, шапчици и по лицата имъ. . . А дѣцата се радваха, радваха. . . Тѣ събираха